

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, "Gledališka stolba". Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Ruske diplomatske zmage.

— Kdor je zadnjič čital, kako krepko je glasilo kneza Bismarcka stopilo proti listom nemške države, ki so vroče in prevroče zdihovali k usodi za ponesrečenega kneza Aleksandra bolgarskega, utegnil je dobiti zavest, da je v duhovih Bismarckove diplomacije dovršil se znaten prevrat. Sicer je bilo opazovati, da v zmešnjavah, ki so druga drugo pobijale izza lanskega Plovdivskega dogodka, ni knez Bismarck upal si veliko na dan, ali mislilo se je, da bi vendar bil tudi tedaj poskusil srečo mešetarstva, če bi bila Rusija kaj dejanjskega učinila proti stvarim, ki so vršile se proti njenej volji na Bolgarskem pod vodstvom vrtoglavega Battenberžana. Dejalo se je in to po pravici, da je „zjedinenje“ spočelo se v nemško-angleškem duhu, ker je bilo spočelo se proti volji ruskega carja, in da je nehvaležni Aleksander prav tako pripravno orodje v rokah Bismarckovih, kakor v rokah Salisburyjevih. In zaključevalo se je potem dosledno, da bi knez Bismarck, prezaupljiv v nemško in morda tudi avstrijsko vojsko, napel vse svoje debele žile, če bi Rusija znova hotela osvoboditi Bolgarsko, rešiti jo namreč verolomnega vladarja in prekanjenih prijateljev, slovanskih sovražnikov. Tako je osobito pisalo se po tratah avstrijsko-nemškega časopisja, katero je vsak hip pripravljeno, spuščati se v divje plese nemškemu državnemu kancelarju na slavo in katerega nalog je, zasledovati vsako rusko stopinjo, pa proti vsakej takej klicati na pomoč iz Berlina generalnega Mesija. Ali kdor ni iz samega strahu pred slovanstvom slepo zaverovan v velečastvo in velemoč nemške države, imel je trezno misel, da Nemčija, imejoč za hrbtom francosko „revanche“, ne bode ni sama, ni v koaliciji z „Evropo“ upirala se Rusiji, kadar bi ta s svojo trdno voljo tako dalje dozorela, da bi jo, če drugače ne, uveljaviti hotela s svojo vojinsko močjo. Že naprej je bilo jasno, da bi pod odločnim korakom Rusije razpršile se tudi spletke Bismarckove diplomacije in da bi nemški velmož ponižno utaknil v žep bolgarske premembe po ruskej volji. Da bode do tega prišlo v istini, tudi to je bilo jasno. Rusija je z ozirom na novejšo stvari v Bolgariji na videz mnogo omahovala in dajala je neprijateljem svojim

priliko, da so jo z besedami poniževali, kazoči na njeno nezadovoljstvo, da je nezmožna, popraviti položaj Bolgarske v svojem duhu in v prid slovanstva. Širom in križem nemškega in angleškega časopisja so gromadle se trditve, da je popolnem zmagala protiruska politika ter skoro za vedno Rusiji iz rok izvila krmilo za usodo narodov, osobito Bolgarov na poluotoku balkanskem. Ali tudi glede tega je imel drugo prepričanje, kdor je znan s poti ruskega teženja in z močjo ruske države. Rusija se svojega poklica kot slovanska država ni znebila, četudi ga pri vsakej priliki v dejanja ne spravlja, in trdno se tudi drži orijentalne svoje politike, četudi vselej ne premaga, mnogih na videz premagati ne more ovir, ki jih jej v tem oziru mej noge meče „Evropa“. Rusija ostala si je zvesta tudi glede na novo zgodovino bolgarsko, a kdor je le nekoliko pomislil polupretekli čas, mogel si je vlani jeseni in letos pomladi misliti, da Rusija ne poseza v protirusko gibanje bolgarske vlade, ker ni še prišel zanjo pravi čas, da pa ne bode dolgo, ko bode storila svoje, ne glede na mnenje obrabljene „Evrope“.

Rusija od časa pa do časa počiva in daje, da se nasprotniki njeni prav hrabro obnašajo, pa da n. pr. Bismarck plazi se okolu vrhunca diplomatske slave. Bilo je po krimskej vojni in „Evropa“ je mislila, da ruski orjak že na tleh leži, da se bode tako gibal, kakor ona hoče. Res je do l. 1870. miren bil ter molče čital nekrologe, ki so pisali se o ruskej diplomaciji. Ali tistega leta izda Gorčakov noto, v katerej „Evropi“ izjavi, da za Rusijo ni več Pariškega dogovora, v kolikor Rusiji zabranjuje, da ne sme s svojo vojsko mornarico v Črno morje. „Evropa“ je na to molčala, ker je menda bila vesela, da Rusija svoje zmage ni poiskala si po krvavem potu. Po zadnji rusko-turškej vojni, katere je na žalost „Evrope“ položila Turčijo na mrtvaški oder, tako da jo je le še zagrebati treba, zbrala se je „Evropa“ v Berlinu pa tak dogovor skrpucala, da je bilo videti, kakor bi bila Rusija, zmagovalka na bojnem polju, podlegla diplomatskim ugovorom. Mej družim, ki bi moglo na to kazati, bilo je v Berlinskem dogovoru tudi to, da Batum, čeravno lastnina Rusije, ostati ima svobodna luka. Zopet je bil vrisk po protiruskih časopisih! In ker je bilo videti, da je bolgarski narod v rokah za-

peljivca, da se sploh politika balkanskih vlad odmika od rusko-slovanskega pota, da pa je namen avstro-nemške zveze obrnen v prvej vrsti proti Rusiji, zidali so se na vse to že zlati gradovi ob Marici. Rusija se za vse to ni zmenila veliko, zlasti pa je Berlinski dogovor zmatrala za napotje svojega zgodovinskega poklica in nagona, katero se v miru kaj lahko prekoračiti da. Letos, ko je vsled ruskega postopanja glede Bolgarov, hotela pasti cena ruske diplomacije, pa se je hotela angleška diplomacija oslaviti s svojim bolgarskim organom, tedaj, ko je Anglež bil najbolj razdražen, izdala je Rusija novo noto, katere pravi, da Batum nema biti več svobodna luka, bodi tudi tako zapisano v Berlinskem dogovoru. Kaj je storila diplomacija Berlinskega kongresa na to proti Rusiji, ki je ravno kar za oslabljeno veljala po protiruskem razvoju stvari v Bolgariji? Nič, ker si ničesar upala ni.

Še bolj pa, kakor v navedenih zgodovinskih prilikah, pokazalo se je v novem razvijanju bolgarskega vprašanja, da Rusija ume streti upor, samo, da hoče. Znano je, koliko nezadovoljstva napravljala je Rusiji, osobito njenemu caru, stvar bolgarska v zadnjem času. Videlo se je tudi, da Rusija mora vse proti sebi dopuščati, zlasti, ker bi jej roke vezane bile po trocarskej zvezi. Koliko se je o tem pisalo in kako verjetno se je slikala nemoč ruske diplomacije v evropskem koncertu! In danes? Danes je Rusiji le namigniti bilo treba, in pobrati je moral kopita nevredni knez Aleksander. In kaj je bilo, da je baš sedaj bil ugoden čas za tak namig? Zastonj bi iskali novih razmer, za tak korak Rusiji ugodnih! Razmere so v Bolgarskej in v konstelaciji Evrope iste, kakor so bile pred meseci in pred letom. Če se je bolgarski zapeljivec zanašal na evropske velemoči, storil je to lahko, dokler ruski car „Evropi“ ni razodel svoje trde volje. Razmere so se premenile sedaj, ko je ruski car izjavil bil, da tako ne ide dalje v Bolgariji! Tedaj so tudi velemoči umele položaj in rajši, kakor protiviti se Rusiji, zadovoljile so še njenej želji. Knez Bismarck sam je čutil voljo carja, ki je bila bolj povelje, in ves pogum, ki ga je poprej kazal, ga je ostavil bil in storil je v premenjenih razmerah več, kakor se stori za daljnega zaveznika, ko je takisto po svojem glasilu posvaril nemško mnenje, da ni upirati se mo-

LISTEK.

Strahovi.

Povest; česki spisal Vac. Beneš Třebízský, prevel M. Vrnilež.

X.

(Konec.)

Gospod komisar vzel je papir iz žepa, že obdrnjen, ga razvil in čital. Po vsakem redku pogledal je na starca in vsakokrat se posmejal.

„Izmail iz skaderskega pašalika. — Jeron krstnim imenom.“

„Ta sem, ta; pa tam imam najbrž črne lase, a sedaj so beli; od tega je že štirinajst let poteklo — naposled sem lastno dete ustrelil. Kiuperli je moje krvi — moj Stanko. Nisem mu zaman rekel, ko nismo imeli kaj jesti ni jaz, ni on, ni žena, ni hči moja, da bo nekaj dovolj imel, da mu bo celo jadransko morje pokorno. Tam le, ono deklico sem si vzgojil, moja rejenka je, Jelica. Moja hči se je tudi tako imenovala in bila je tudi zelenooka, zelenolasa —“

„Zvežite ga,“ zaukaže komisar. „Zel človek je, kakor ta, ki je poginil.“

Stražniki so z vrvmi na starca planili, ali starec se jim je izmuznil ter samokres proti njim nameril.

„Kroglo ima v grlu, kdor seže po meni. Brez železja pojdem; v spono me ne denete, ako bi vas bil cel polk. Peklo mi pomore proti vam, tolikrat mi je že pomoglo.“

„Se ga bojite?“ zakliče komisar, vendar se nihče ne gane. „Zapovem vam, jaz, cesarski komisar in vaš predstojnik!“

Dva sta se zopet na starca vrgla; pa oba je krogla na tla zvalila.

„Strelite!“ velel je komisar.

Nekoliko strelcev je ob jednem zagrmelo po skalah in polno dima je bilo okolu.

„Izmail — Kiuperli!“ razlegalo se je nad morjem, tako da je strašni vrisk i pok pušek preglušil.

Ko se je dim znova vzdignil k sinjim oblakom, je ležal starec poleg sina, krčevito stiskal njegovo glavo na prsa, iz kojih je po četvornem otvoru krv vršela.

„Znesite vse doli na ladijo!“

„Tudi deklico?“

„Vse, pravim,“ jezil se je gospod komisar in danes bi bil škripal z zobmi, da jih je imel, da se mu ni posrečilo oba živa dobiti.

Urno so trupla na ladijo naložili, Kiuperlija z Izmailom, Jelico in štiri stražnike.

K Jelici sedel je mladenič, vzel jo na roko, zagledal se ji v zelenkaste oči, — pogosto je tudi sklonil glavo k belim nedrom, ako ji morebiti še ne bije srce, vendar ni niti besedice spregovoril, a njegove oči so se čudnim leskom svetile, kakor kedar za viharja na bregu plamenica ugaša. Nekak čuden izraz legel mu je na obraz, da je bilo i samim stražnikom bridko, kedar so ga pogledali.

Morje je bilo tiho. Solnce se je že v valovih potopilo in nad ladijo so zopet ptice viharnice poletavale, s kriloma se plaht dotikale; a poletavale so brez krakota, v tej ladiji, v koji je ležala Jelica v rokah — Vasilijevih, ni nikdo govoril.

Nemo so pogledovali stražniki na orjaško Kiuperlijevo postavo, molče se jej čudili in zdaj pa zdaj na mrtvo deklico. Zdelo se je, kakor bi si njih

gočnej sosedu ruskej, nego da je zatajiti simpatije, čeprav nekaj let stare, za Battenberžana, od carja zavrženega. Nov položaj ustvarila je ruska gola volja in bila bi ga ustvarila že poprej, samo da ga je hotela! Baš radi razločka mej prejšnjim in sedajšnjim je zmaga ruske diplomacije tako velika, je dokaz, da more Rusija iz nižine hipoma v višine, ker tu odločuje le njena volja, ki je mero-dajna samemu „merodajniku“, knezu Bismarcku. In tako je najbolje poročstvo miru, da ume Rusija nadaljevati svojo tradicionalno politiko brez meča, pa da modro, počasi, a vztrajno stopa čez ovire, ki jih njej kot pokroviteljici slovanstva na pot polagajo intrigantje v „Evropi“. Kakor je minil Pariški dogovor, tako bode konec Berolinskega dogovora. Prijatelji miru naj odobravajo, če so odkritosrčni, modro postopanje ruske diplomacije, ki je sedaj k prejšnjim svojim zmagam pridružila novo, jako sijajno, ne da bi le kaplja krvi bila tekla.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. septembra

Te dni bode odločil ministerski svet, kdaj se snide **državni zbor**. V kratkem izide potem dotični patent. Državni zbor snide se tedaj gotovo konec tega meseca. Nemški konservativni listi obžalujejo, da je knez Alfred Lichtenstein odložil svoj mandat. Nadejajo se, da se knez ne bode za zmiraj odtegnil političnemu delovanju.

Vnanje države.

Jutri se snide **bolgarsko** sebranje. Kakor časopisi poročajo hoče sebranje bivšemu knezu dovoliti tretjino civilne liste kot penzijo. Kdo bode voljen novim knezom, se nič ne ve. Rusija priganja, da bi bila kmalu volitev. Nemčija in Rusija sta za princa Oldenburškega, Anglija za danskega princa Waldemarja. Nemci žele, da bi se princ, predno zasede bolgarski prestol, odpovedal svojim pravicam na Oldenburg. Pomenljivo je, kar piše „Kreuzzeitung“ o bolgarskem vprašanju. Ta list pravi, da imajo bolgarsko vprašanje rešiti vse vlasti, ne pa samo Rusija. Iz tega se vidi, da v Berlinu nikakor radi ne podpirajo Rusov, ampak to le store, ker se drugače pomagati ne morejo. Ko bi Nemčija le mogla, bi pa delala Rusiji ovire.

Anglija je svoje diplomatsko zastopstvo pri **srbskej** vladi povzdignila v poslaništvo. Dosedanji ministerski rezident Wyndham imenovan je poslaničkom. Ta korak angleške vlade je baje v zvezi z novejšo orijentsko politiko. — Ruski uspeh v Bolgariji dal je nekda nasprotnikom kralja Milana pogum. Srbska opozicija bode morda v kratkem poskusila na enak način iznebiti se kralja Milana, kakor so se Bolgari Aleksandra.

Skoro vsi **ruski** listi menijo, da se Rusija s tem še ne more zadovoljiti, da je odstranila kneza Aleksandra. Zasedi mora Bolgarijo, ker je Avstrija še vedno v Bosni in Hercegovini. „Svet“ pa odločno zahteva, da naj se Rusija potegne, da mora Avstrija iz Bosne in Hercegovine ter da ti dve deželi potem dobi Srbija. Nekateri listi pa priporočajo, da bi Rusija kupila od Turčije vrhovne pravice nad Bolgarijo, za kar bi sedaj bil čas ugoden.

Italijanski zbornici ne snideta se letos, kakor po navadi, koncem, ampak že začetkom novembra. Vlada želi, da zbornici do novega leta rešita budget.

Nemškej vladi ni prav, da čitajo vojaki razne opozicijske liste, boji se že, da bi se državi sovražni duh ne ugneznil v vojsko, na katero se jedino opira zedinjena Nemčija. Poveljnik prvega voja v Kraljevci, pl. Kleist, prepovedal je že voja-

kom strogo čitanje nekaterih svobodomiselnih, klerikalnih in poljskih listov. Res lepa svoboda vlada v Nemčiji!

Parlamentarni tajnik **angleškega** trgovskega urada baron Henry Wurts, vsprejel je te dni deputacijo, obstoječo iz kardinala Manninga in več članov parlamenta, ki ga je prosila, da bi se napravilo več novih trgovskih pristanišč. Wurts jim je obetal, da je vlada pripravljena lokalnim oblastvom dati večja posojila za napravo novih pristanišč, a vlada sama ne more potrositi več milijonov za nova pristanišča ob britanskem in irskem obrežju. — Največ pozornosti obrača nase na Angleškem bolgarsko vprašanje. Vsi listi pišejo o tem. Pri tem so pa mnenja raznih listov jako različna. „Morning Post“ poudarja potrebo, da Anglija brani Indijo na Balkanu in ob Črnem morju. Da se je knez odpovedal, to poklada Bolgare v roke vlastij, ki so podpisale Berolinski dogovor. „Times“ ne morejo odpušiti, da je knez Aleksander bil odposlal dotični telegram na carja. Sicer se pa list boji, da bodo Rusi poseli Bolgarijo, ko bi bil knez zopet voljen. „Standard“ misli, da se je kratko in slavno vladanje kneza Aleksandra častno končalo. Svoboda Bolgarije je zagotovljena, ako Rusija ne namerava kake nove izdaje. Carju se pa ne more nič zaupati. Odpoved kneza Aleksandra naklada Evropi dolžnosti, katerih ne more prezirati. „Daily News“ pravi, da je carjev uspeh migljaj Jugoslovanom, da morajo svoje oči obračati v Peterburg. „Daily Chronicle“ obžaluje, da se je knez Bismarck tako udal Rusiji, „Morning Advertiser“ pravi, da je položaj jako resen, da pa Anglija ne sme žrtovati niti kosti jednega angleškega vojaka za varstvo interesov, katere bi morali braniti Avstrija in Nemčija. Iz tega se vidi, da Angležji sami ne vedó, kaj storiti. Vlada je pa tudi od vseh svojih zastopnikov dobila jako neugodna poročila. Vlada bi rada pokazala več energije, pa je ne more. Nikjer se za Anglijo nič ne zmenijo. Nek Berolinski list pravi, da Anglija sedaj nema več veljave kakor Portugalska. Njene note imajo še samo akademično vrednost.

Položaj v **Birmi** je za Angleže jako neugoden. Puntarsko gibanje se poslednji čas vedno širi. Angleške čete ne morejo doseči nikakih uspehov. Ko se angleške čete kje približajo ustašem, se slednji hitro razkropé po obširnih gozdih in iz zasede napadajo Angleže. Posamični vojaki še blizu taborišča niso varni. Večina ubitih vojakov so Birmanci zavrtno umorili. Veliki gozdi ovirajo redno vojevanje Angleški vojaki že zgubljajo pogum. Častniki se izogibajo boju. Vojaki zelo bolehalo za raznimi boleznimi, zlasti jih hudo pobira kolera.

Dopisi.

Od Save 8. septembra. (Cerkvi na Mokriškem pravice!)

„Pohujšanje sicer mora biti, a gorje tistemu, ki pohujšanje daje, bolje bi bilo, da ...“ Sv. pismo.

... die Habsucht — die Wölfin — welche alles irdische Gut an sich zu reißen strebt, und um so weniger befriedigt ist, je mehr sie verschlingt. Keine schlechte Leidenschaft, kein Laster ist, mit welchen sie sich nicht verbände, zu welchen sie nicht führte. Sie, die gemeinste Leidenschaft, nie rastend, weil es ihr nie an einem Gegenstande fehlt, ist es, die dem Menschen auf dem Wege zum höheren Ziele am gefährlichsten wird, ihm alle Hoffnung, es zu erreichen, raubt, und ihn zur Tiefe zurückstürzt.“

Dr. Pfeleiderer, Pfarrer, Comment. zu Dante's Div. Commedia.

Zgodovine nove župnijske cerkve na Mokriškem razkladal ne bodem tu na dolgo in široko, obsegala

bi več tiskanih pol zanimivega in suboparnega gradi, katerega sem se itak namenil, o svojem času kolikor mogoče objaviti. Dovolj naj bode, ako v kratkem omenjam, da se je zidanje, oziroma da so se priprave k zidanju vršile celih trideset let, da je v tem času mnogo starih in mladih moških in ženic, kateri so pošiljali nebrojno vročih molitvic do neba, da bi vsaj jedenkrat v novem hramu božjem prisotni bili najsvetejši službi, prehitela neusmiljena smrt, da sta jad in skrb za novo cerkev tudi ranjkega župnika Zajca, triinsedemdesetletnega čudovito krupkega moža, moža historične osornosti, a značaja in poštenja čistega kot zlato, spravila v prerani grob. Mož imel je komaj četrtno toliko dohodkov, kot jih ima sedanji njegov naslednik, in vendar se ni nikoli pritoževal, da mu je premalo. Gaslo bilo mu je: vse za novo cerkev; zapustil je torej o svoji smrti, z ozirom na skromne cerkvene dohodke lepo svoto cerkvenega denarja, katerega je on sam za svojega župnikovanja prištedil. Zaman trdil se je mož, rotil se nad ljudstvom, grmel in prorokoval: „zidajmo, zidajmo hram božji, dokler sem jaz živ, moji nasledniki bodo veliki duhovni, kateri bodo darove iz žrtvenika v tempelju ...!“ Nemila smrt pokosila ga je nenadoma leta 73. Žal, da se je njegovo prorokovanje tako hitro uresničilo, že čez 5—6 let došel mu je naslednik, „veliki duhoven“, in z njegovim prihodom pričelo se je hebrejsko cerkveno gospodarstvo.

Leta 1880, po smrti grofa Auersperga, sestavljen bil je novi cerkveni stavbeni odbor: predsednik dr. Ignacij Namorž; udje: župnik Fran Brullec, trgovec Fran Dolinar in Mokriški Jonko „en miniature“ Matija Tassotti, došlec od tam nekod iz irredentarskih dežel, s katerim se je župnik B. večkrat bratil. Kmalu za tem bila je konečna obravnava udeležencev na lici mesta, pod vodstvom okrajnega glavarja Schönwettera. Določil se je še jedenkrat stavbeni zaklad, oziroma popolnil, določil se je slednjič stavbeni prostor za novo cerkev na starem mestu, t. j. ravno tam, kjer je stala stara farna cerkev. Pri tej priliki hotel je župnik B. s svojim predlogom, da se nova cerkev na drugem, novem prostoru sezida, z vso silo prodreti, a novi prostor bil je tako neprimeren, da je ljudstvo takoj spoznalo, iz kakih sebičnih namenov župnik B. za dotični novi stavbeni prostor agituje. Vsled tega ostala sta tudi na strani njegovega predloga od nadsto navzočnih udeležencev davkoplačevalcev samo dva, reci dva cekmoštra.

Njegove nakane razjasnil nam bode sledeči dogodek.

Dne 5. februvarja in 12. marca leta 1879 dvigne župnik B. iz kranjske branilnice na cerkveni knjižnici št. 81.004 in 55.960, vkupaj dva tisoč petdeset goldinarjev in 84 kr., ter porabi to svoto za nakup nekega sodnijsko prodanega, tik farovža ležečega posestva kot lastnino za farno cerkev. Na obbeh gori omenjenih hranilničnih knjižnicah bilo je naloženih dva tisoč sto in trideset goldinarjev Najvišjih milodarov presvetlega cesarja in cesarskega dvora, kateri so bili večinoma po posredovanji državnega poslanca V. Pfeiferja izprošeni in izrečno za stavbo nove cerkve darovani. To, s cerkvenostavbenim zakladom kupljeno posestvo pa župnik B., od takrat pa do danes „pod roko“ za zakup letnih petdeset goldinarjev uživa, dasiravno bi lahko po

oči pravile, da še nihče ni videl take deklice in da bi bil i studen, bled obraz še za poljubec.

„Onega Laha, topoglavca, spustite, ko pridemo domov, naj si ogleda Kiuperlija, kakšen je,“ rekel je komisar. Bil je na drugi ladiji. Veslarji rekli so si po tihem, da je gospod komisar za tega delj na drugo ladijo sedel, ker se boji, da bi Kiuperli z očetom ne oživel in da bi ti štirje stražniki tudi lahko živeli, da je bil drug komisar v tukajšnjem okraji, kak premetenejši.

Lahko bi si bili to glasno pravili. Velitelj je pridno nekaj pisal v beležnico ter se pri vsakej besedici zadovoljno smehljaj. Ni dvoma, da je to uradno poročilo v Zader o današnjem dogodku.

„Hej, Stolo! Kiuperlija smo pripeljali in za tega delj imaš svobodo, da si ga lahko ogledaš! Pili ga bomo, štiri dni pili, gospod komisar nam je to obljubil in z nami moraš,“ klical je mladič Dalmatincev neumnega Laha.

Bil je že navajen zbadati ga in umel ga je zbadati, vendar se mu je takoj zopet posrečilo svojega „višjega“ umiriti.

„Poglej, ta le orjak, oni je bil napram temu

le žuželka. Ta mlajši je Kiuperli in starec je njegov oče — Izmail.“

„Izmail?“ začudi se Stolo. „Tudi njega sem gonil z našega morja in pregnali smo ga, da ni več prišel,“ bahal se je potomec beneških nobilov. — „Kaj meni mar, da ga imate, ko mene ni bilo zraven. Hudoben je ta komisar, hudoben, zagrizen Nemeč in nam Lahom ne privoši ničesa, čemu nam ne privoši? Od vselej nam Nemci ne privošijo. Stolo Giovanni ne bo več na dalmatinskem pobrežju, ako bi imel v Benetkah ciceron biti. Ciceron bom in za gondolo vender kako prislužim.“

Mladi Dalmatincev se je Benečanu smejal, da je hotel na vsak način imeti gondolo.

„Ne smejaj se, dečko. Ne veš, kako je življenje po beneških lagunah. Mnogo strok nobilov, mnogo bogatih nobilov je, ki so gondolierji; rajši bom v Veneciji berač, nego v Zadru ali v Beči milijonar. Ti, dečko, ne razumeš tega, kajti tvoj oče je z bičem za voli hodil, jaz pa razumem. Koj pojdem h komisarju ter mu rečem, naj me puste.“

Šel je istinito in ni se čudil Kiuperliju, niti Izmailu, niti zelenooki deklici, poleg koje je Vazilij

še vedno brez besedij sedel, kakor bi onemel. Gladil ji je ter ravnal lase in je okolu glave in belega, pa mrzlega čelca v venec, krono zvijal.

Bil je brez puške; daleč v sinje morje jo je zagnal, ker je Jelico ustrelila; le za pasom lesketal se mu je še nož.

Niso ga odganjali od nje; sam jo je najbolje čuval in vsa trupla.

Stražniki z veslarji so imeli nocoj dobro noč. Take še niso imeli, kar so na dalmatinskem pobrežju. Gospod komisar jim je dal sod vina, dobrega in poštenega vina.

Jedini Stolo Giovanni se ni dotaknil ničesa. Srdil se je na vse, da ni bil navzoč, ko so Kiuperlija lovili. Pripravljaj se je na pot v Benetke.

Zvečer se je nebo naglo stemnilo in sinje morje se je zopet tako težko oddihovalo in njegovi vzdihili bili so zopet nalik temnemu bobnenju nad gorami, koje oblaki v temne zavoje zavijajo. Zopet so se vode za vsakim vzdihom na višek vzpenjale, na višku se spojevale in kakor bi se rekale, bile so zopet v divjem tlesku ob sive skale. Do polovice temnih sten so se valovi vsakokrat zagnali,

javni dražbi najmanje sto in petdeset do dve sto goldinarjev letnega zakupa farni cerkvi donašalo. Jedinu dovoljenje, katero si je župnik B. za nakup dotičnega posestva do danes, in sicer še le po izvršenem nakupu pridobil, je dovoljenje sl. škofijstva ljubljanskega. Že leta 1883. objavil je jeden večjih Dunajskih listov celo to zadevo z zaključkom: Nj. Veličanstvo cesar obrača, župnik B. pa obrne. Dasiravno je tudi jeden Ljubljanski nemški list ta dopis z opombo, da odgovornost za resnico Dunajskemu listu prepušča, ponatisnil, mu vendar od nikoder pričakovanega odgovora ni bilo. Fakt pa, da stavbeni prostor, na katerem je župnik B. hotel novo cerkev sezidano imeti, leži na novo kupljenem cerkvenem posestvu, pojasnuje nam vse. Ko hitro bi se mu bilo posrečilo s svojim predlogom prodrati, prikril in opravičil bi bil pred svetom svoj samoblastni čin s piškavo krinko, da je bil nakup dotičnega posestva zaradi cerkveno-stavbenega prostora neobhodno potreben. Kot agitacijsko sredstvo služil mu je izgovor, da je stara cerkev predaleč od farovža — sto korakov, ubogi župnik! Pa zdrsil je po ledu in zato prisegel je strašno osveto: nove cerkve ne bodete še tako hitro imeli; da je do danes ni še pozabil, spričujejo nam najnovejši dogodki.

Blizu štiri leta trajajoča tožba župnika B. z Mokriško župnijo za kaplansko biro, katera je dvakrat po uradnih sobah vseh inštant, gori do najvišjega upravnega sodišča, prah vzdigovala, bila je tudi nekaka osveta. Najhujša osveta župnika B. pa so bila njegova nasilstva, s katerimi je dve leti prej, predno je dotična pravda iztekla, gori omenjeno kaplansko biro siloma izterjeval. Razsodba zadnje inštanice priznala je, da župljani niso dolžni župniku kaplanske bire odrajtovati. Župnik B. zgubil je torej pravdo v pravem pomenu besede, dasiravno je dobil za zgubljeno biro odškodnino iz deželnega cerkvenega zaklada.

Pa kaj je počel, še predno je ta rozsodba izšla! Celo dotično obširno „cronique sc...“ svetu podrobno objavljati, stidi se poštenemu peresu. Mrtvih ni pokopaval, porok ne izvrševal, dokler mu neso dvomljive kaplanske bire za dotično hišo plačali. Spominjam se dveh slučajev s sv. zakramenti za bolnike in jednega slučaja, ko sta dve porodnici s svojimi materami kot babicami, prišli po običnej osmini k cerkvenemu upeljevanju. Jedna izmed teh mladih žen izposodila si je od svoje matere pred altarjem ter takoj plačala župniku B. za velikonočne spovedne listke dolžnih **petnajst krajevarjev**, ker prej je ni hotel upeljati. Druge dve nesta imeli obe vkup niti jednega prebitega beliča v žepu, obljubite mu torej plačilo petnajstih medenjakov, pa mož mlade žene zabrani dotično plačilo iz opravičene svete jeze, za to hudodelstvo pa ga je doletela zaslužena kazen božja... pardon, kam sem zašel! — Pa omeniti sem moral vsaj deseti, stoti del vseh dogodkov, kateri so v najtesnejši zvezi drug z drugim, da se čreda opraviči, ako takega dušnega pastirja ne spoštuje. Vera in cerkev sta, če ne jedino, vendar vsaj največje in najmočnejše zavetišče javne npravnosti, osobito našega prostega ljudstva. Osoba duhovnika pa je neločljiva od vere in cerkve same. Kdo jo bode branil in zastopal, ako ne on? A beseda sama je prazen nič, le vzgled — samo vzgled vleče za sabo. Gorje torej

oplaknili je in oplaknivi žalobno zaječali, ne da so stene pretvrde, temveč, da je njih car mrtev, — da leži poleg njega njegova nevesta mrtva in da je njih cara lastni oče ustrelil in carsko nevesto njeni davni drug in miljenec.

XIII.

Že davno ni bil na dalmatinskem pobrezji Nemec od saskih mej komisar; dobil je lepo plačilo ter se res v Beč preselil. Pri stražnici je doslej stalo nekoliko hlovdov. Bil je to že trhlen les — jarbole utonulih ladij, visoki stožeri, zgoraj z drugim tramom prekrizani. Na teh hlovdih visele so okostnice — gole, bele kosti, vendar tudi že porušene in okolu tramov je nekoliko let tekal vsak dan doraščen korenjak, oblečen v cape, brez pokrivala na glavi in čudnega vedenja.

Revež je bil stražnikom v posmeh. Bil je vesel, kedar so se smejali in dolgo jim je pravil, kako so pred leti na te tramove vešali ne ljudi, temveč „strahove“, peklenške strahove in kako je ustrelil svojo nevesto. „Bila je zelenooka, zelenolas; taka menda več ne vzraste na dalmatinskem

veri, cerkvi in javni morali ljudstva, kjer moralni rak razjeda kosti njemu prvemu zaščitniku, duhovniku. Res je, da pohujšanje sicer mora biti, a gorje tistemu, ki pohujšanje daje... kakor pravi sv. pi-mo; stokrat gorje pa pohujševalcu, kateri bi sam, kot učitelj in dušni pastir, moral biti uzor krščanskih čednostij. Pisati bi se dala o tem cela knjiga, pa tu ni prostora daljšim refleksijam — še nas čaka cela vrsta zanimivih dogodkov, vrnimo se torej nazaj k cerkvi sami.

(Konec prih.)

Domače stvari.

— (Presvitli cesar) podaril je 400 gold. po toči poškodovanim prebivalcem v Draguči v Istri.

— († Ivan Več.) Preteklo noč umrl je g. Ivan Več, hišni posestnik in trgovec v Ljubljani v 62. letu svoje dobe. Ž njim izgubili smo moža pošteniaka, značajnega rodoljuba in obče spoštovanega meščana. Pokojnik bil je mej prvimi člani čitalnice Ljubljanske, dlje časa njen blagajnik, vedno pa odločen narodnjak. Ko so za Slovence bili hudi časi in je nemškutarstvo šopirilo se na rotovži, poklicali so nekoč tudi g. Veča in mu pretili, da mu odpovedo prodajalnico, če ne voli v njih zmislui. A ta terorizem bil je zaman. Več se ni dal upogniti, temveč vedno kakor skala trdno stal. Blag mu bodi spomin!

— (Osobne vesti.) Gosp. Miha Bayer, poveljnik žandarmerijske postaje v Kranji, dobil je v priznanje mnogoletnega uspešnega službovanja srebrni zaslužni križec s krono. — Umrl je g. Miha Žlebir, umirovljeni c. kr. okrajni sodnik v Konjicah v 83. letu svoje dobe.

— (Tiskanih lažij) se ni kmalu toliko čitalo, kakor sedaj v zadevi Battenberga. Tako poročajo Peštanski listi, da so madjarski magnati bili prisotni pri vsprejemu vračajočega se kneza. To pa ni res, kajti madjarski magnati Sofije niti videli neso, ker so jih na meji Bolgari ustavili in jim neso pustili dalje. Vrnili so se v Pirov in tam čakali, da Battenberg zmaga upornike. Kmalu jim dojde vest o kneza prepohlevnem telegramu in carja rezkem odgovoru ter je kakor bomba zadela madjarsko deputacijo. Razkropili so se na vse strani in grof Zichy rekel je v Belemgradu: „Nam je žal, da se je knez Aleksander ponižal pred Rusijo in osramotil, a ker je to storil, mu ne moremo več čestitati.“ V nedeljo, ko so madjarski listi pisali, da je madjarska deputacija bila pri knezu v Sofiji, bil je grof Zichy že v Novem Sadu. Tako je bilo s sijajno madjarsko deputacijo.

— (Slovenska predstava), v katerej nastopijo igralne moči tukajšnjega dramatičnega društva bode v nedeljo 12. septembra t. l. v Škofji Loki v prostorih ondotne čitalnice. Živahna udeležitev, vrla agitacija in domoljubna požrtvovalnost, katera se je kazala pri vseh čitalnicah, kjer so doslej bile slovenske predstave, zagotavlja nam tudi v Škofji Loki mnogo uspeha, dramatičnemu društvu pa lepšo prihodnost. Podpornih udov na Vrhniki, v Kamniku in Kranji oglasilo se je prav lepo število ter bode dramatičnega društva odbor v teku prihodnjega tedna odposlal v ta namen upisovalne pole v omenjena mesta.

— (Uradno izveštje o koleri.) Od polnoči 8. do polnoči 9. t. m. v Trstu 13 oseb za kolero zbolelo, v okolici 0. Doslej 494 oseb zbolelo,

pobrezji. Tam le pri oni cerkvici, kjer se sivi oni križ in usahli venec rumeni, leži Jelica. Ko umrjem tudi mene tja pokopljite, ker vam o tem pripovedujem.“

Vazilij je bil in ni o ničemer drugem govoril nego o „strahovih“ in o Jelici. Vse drugo je izginilo iz njegove nesrečne glave. Stražniki so ga dobro poznali ter mu podali iz sočutja včasih tudi kak grizljaj, sicer bi bil gladu poginil.

Od teh dob, odkar so na visoki skali poleg cerkvice Jelici grob izkopali ter jo notri brez rakve deli — ni hotel ničesa, le rakve za njo je zahteval od gospoda komisarja za to, da mu je povedal o Kiuperliji, a niti te mu neso dali, — ni šel več v vas; potikal se je po skalah.

Ko so mu brodarji kaj podali, ni se zahvalil, le na trhleni les je vselej kazal ter govoril: „Vi ne veste, kaj so „strahovi.“ Niso ljudje, temveč uteleseni, rujavi hudiči; tu-le visé njih kosti. Vse Kiuperlijeve tovariše so polovili in od teh časov je jadransko morje prosto, brez strahu in z vami beški car. Pa skop je ta car, niti rakve ni hotel moji Jelici dati; polunago smo revico pokopali.“

137 ozdravelo, 309 umrlo. Z dežele se naznanja: Dne 8. t. m. v Izoli, Milah in v Ricmanjih, v Rabazu in v Markovščini po 1 slučaj. Dne 9. t. m.: V Izoli 2, v Milah 4, pri sv. Martinu 6, pri sv. Ulrichu pri Buzetu 1, v Bizjakih pri Kastvu 3, v Rovinji 1 slučaj.

— (V Travniku) pri Loškem potoku dne 5. t. m. dve osobi za kolero zboleli, drugi dan jedna, dne 7. t. m. pa v Hribu jedna osoba. Sedaj jih še 10 bolnih leži.

— (Včerajšnji mesečni somen) bil je slabo obiskan. Prignalo se je le 471 glav živine in sicer: 141 konj, 155 volov, 137 krav in 38 telet. Da je bil somen tako slabo obiskan, je to uzrok, ker bo v ponedeljek veliki, tako zvani „češpljev“ somen in pa ker je ljudstvo sploh mislilo, da zastran kolere tudi v Ljubljani somnja ne bode.

— (Ubijalec svojega očeta.) Pred nekaj dnevi prišla je Ljubljanska policija 19letnega cigana Miho Mayerja, ki je pri grofa Wurmbanda oskrbniku na barji več stvari pokral, preteč jedini v hiši bivši deklini, da jo ubije, če ne bo tiho. Izročili so ga Ježelnim sodniji. Nek policaj pa je naznanil znanemu mu žandarju v Sežano, da so nekega Mayerja zaprli in vprašal li ni morda ta isti, katerega zasledujejo zaradi hudodelstva ter zaprti Mayer izmed mnogobrojnih Mayerjev, ki so kot cigani po Kranjskem klatijo, pravi. Dognalo se je, da je zaprti Mayer na jednom zadnjih živinskih sejmov v Sežani pri neki rabuki svojega očeta tako močno s kolom na glavo zadél, da je vsled udarca umrl. Zaradi tega izročili ga bodo z Žabjaka zaradi hudodelstva uboja in tatvine deželni sodniji v Trstu.

— (Premiranje konj v Šent Jarneji) bilo je včeraj. Za kobile z žrebeti dobili so premije: Anton Hočevnar iz Rudolfovega 40 gld. pa se je premiji odpovedal na korist Jozefi Hribar iz Podgabra, Josip Gričar iz Malenc 25 gld., Janez Krhin iz Gorenjega Gradišča 20 gld., Fran Vidé iz Švabovega 20 gld., Jos. Globajnik iz Škocijana 15 gld., Janez Dornik iz Krški vasi 15 gld. Srebrni svetinji sta dobila Anton Majzelj iz Šent Jarneja in Albin grof Margheri iz Otočica. — Za male obrejene kobile: Viktor Jombart v Klevevži 30 gld., pa se je odpovedal na korist Janezu Vogu z Dobrave. Fran Ersté iz Dolenje Nemške vasi 20 gld., Anton Majzelj iz Šent Jarneja 15 gld. Srebrni svetinji sta dobila Toussaint vitez Fichtenau iz Rudolfovega in Vincencij Ant. Smola iz Grma. — Za jedno in dveletne žrebice: Anton Strauss iz Kostanjevice, Peter Krhin iz Gradišča, Fran Recelj iz Prekopa, Anton Kržišnik iz Mokronoga vsak po 10 gld. Srebrni svetinji sta dobila J. Smola, umirovljeni c. kr. major v Vinji gorici, in gospa Julija Rudež, graščakinja v Graverjevem turnu. S tem je letošnje premiranje končano.

— (Stuwer v Ljubljani.) Kakor smo že objavili, priredi priredi prihodnjo nedeljo 12. t. m. na novem strelišči slavni c. kr. dvorni pirotehnik Anton Stuwer velik in sijajen „ognjemet“. V ta namen došli so Stuwerjevi delavci z Dunaja in delajo vse priprave za izbornu delo, katero obeta biti velikansko. Udeležba občinstva bode izvestno velika, ker se že sedaj oglašajo za ustopnice, ki se dobivajo v Kirbiševi prodajalnici. Več o tem pove dotični inserat.

— (Reko pri Škocijanu na Krasu) preiskuje že dlje časa oddelek nemškega in avstrijskega planinskega društva. Preteklo nedeljo prišli so do 12. podzemeljskega 3 metre visokega slapa. Zadeli so tudi na mnogo stranskih jam in votlin, katerih pa še neso preiskali. Pri 11. slapu imela je Reka + 20° C., vzduh v jami pa + 17° C.

— (Razpisani) sta učiteljski službi na jednorazrednicah v Zorici in v Zalemlogu nad Železniki. Plača po 400 gld., službena doklada po 30 gld. in stanovanje. Prošnje do 30. t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Peterburg 10. septembra. „Journal de St. Petersbourg“ pravi glede zagotavljanj, izrečenih v Aleksandra proklamaciji: Rusija se knezu nasproti v ničemer ni zavezala, naročila pa je v očigled strankarskim bojem na Bolgarskem svojemu agentu, naj prebivalstvu bolgarskemu naznani, da je Rusija pripravljena podpirati začasno vladu, da se stranke poravnajo in naredi mir.

Moskva 9. septembra. K izjavi kneza, da „še le zdaj odhaja, ko je od ruske vlade

dobil zagotovilo, da bodo svoboda in pravice Bolgarske nedotakljive in da se nihče v notranje zadeve mešal ne bode, pravijo „Vjedomosti“, da so te besede kakor nespodobne, tako tudi smešne. Ruskega carja vlada se po carjevem odgovoru ni mogla spuščati v nikako dogovarjanje s knezom.

Sofija 9. septembra. S kneževim ukazom z dne 6. septembra odpuščata se Strmski polk in prvi topničarski polk, zastavi obeh polkov imata se uničiti. Gojenci vojaške šole uvrste se v polke.

Budimpešta 9. septembra. Knez Battenberg ob 3. uri 25 m. semkaj dospel, ob 3. uri 40 m. odpeljal se na Dunaj. Pričakovali so ga dijaki z zastavo in več plemenitavšev. Pri dohodu čuli so se burni eljen-klici. Grof Zichy pozdravil kneza, ki se je zahvalil. Občinstvo ga je pri odhodu s klici pozdravljalo, dokler se je videl vlak.

Dunaj 9. septembra. Kneza Battenberškega je pri dohodu na državnem kolodvoru in pri odhodu na kolodvoru zahodne železnice občinstvo živahno pozdravljalo. Generalni major Lehne prinesel mu je pozdrav kneza Aleksandra Hessenskega.

Levov 9. septembra. Cesarjevič Rudolf z vojvodo Cambridge-skim, z grofom Kalnokijem in s tujimi častniki ob 3. uri popoldne v Grodek dospel in bil navdušeno vsprejet.

Berolin 9. septembra. Princ Viljem odpotoval včeraj v Brest Litevsk, da pozdravi carja.

Pariz 9. septembra. Kabinetni ravnatelj v vnanjem uradu, Jules Herbet, imenovan veleposlanikom v Berlinu.

Vabilo k posvetovanju o ustanovitvi mle-karske zadrage v Ljubljani.

Z ozirom na sklep glavnega odbora c. kr. kmetijske družbe v seji dne 29. avgusta t. l. in z ozirom na dotične članke v tem listu, vabi podpisani odbor vse one gospodarje, ki se zanimajo za ustanovitev mlekarke zadrage v Ljubljani, da se udeleže posvetovanja v ta namen, ki bode v sredo 15. t. m. dopoldne ob 10. uri v prostorih c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani v Salendrovih ulicah.

Glavni odbor c. kr. kmetijske družbe za Kranjsko.

Razširjeno zdravilo. Množeca se naročila na Moll-ovo „Francosko žganje“ dokazujejo o uspešni uporabi tega sredstva proti protinu, trganju in vsem boleznim vsled prehlada. Steklenica 80 kr. Po poštne povzetki ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji. Tuchlauben 9. Po lekarnah in specializiranih prodajalnicah na deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 10 (20—6)

Tujci:

9. septembra.

Pri **Stani:** Hanusch z Dunaja. — Baron Pirker iz Grada. — Peternell iz Celovca. — Rocelli, dr. Karaman iz Trsta. — Schwarz iz Gorice.

Pri **Mall:** Steiner, Bernauer z Dunaja. — Wittmann iz Prage. — Hönigsfels, Ostermann z Dunaja

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
9. sept.	7. zjutraj	737-48 mm.	14-4° C	brezv.	jas.	
	2. pop.	737-48 mm.	26-0° C	brezv.	jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	738-70 mm.	18-4° C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 19-6°, za 4-6° nad normalom.

Dunajska borza

dne 10. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld.	—	kr.
Srebrna renta	85	40	—
Zlata renta	118	65	—
5% marcna renta	102	—	—
Akcije narodne banke	865	—	—
Kreditne akcije	279	10	—
London	125	80	—
Srebro	—	—	—
Napol.	9	96 1/2	—
C. kr. cekini	5	94	—
Nemške marke	61	60	—
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132	50
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	169	25
Ogrska zlata renta 4%	107	70	—
Ogrska papirna renta 5%	94	95	—
5% štajerske zemljiš. odvez. oblig.	105	50	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld	118	50
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	25	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. žele. ce	98	70	—
Kreditne srečke	100 g	177	25
Rudolfove srečke	10	19	60
Akcije anglo-avstr. banke	120	112	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v	—	—	—

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Ivana Več, rojena Ničmanova, javlja v svojem in v imenu svojih otrok Ivanke, Marije, Hinka in Pavle, pretužno vest, da je preljubi soprog in skrbni oče, gospod

IVAN VEČ,

trgovec in hišni posestnik,

izdihnil blago svojo dušo v 62. letu svoje dobe po kratki, mučni bolezni.

Previden s sv. zakramenti za umirajoče, preselil se je 9. t. m. ob 11. uri po noči v boljšo domovino.

Pogreb v Bogu zaspalega bode v soboto 11. septembra ob polu 6. uri popoldne iz hiše Lingarjeve ulice št. 1 na pokopališče k sv. Krištofu in ondu se bode truplo izročilo materi zemlji. Svete maše zadušnice bodo brane v stolni cerkvi sv. Nikolaja. (661)

Bodi mu blag spomin!

V Ljubljani, dne 9. septembra 1886.

Zahvala.

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem dražega pokojnika

JOSIPA RABIČA,

gostilničarja,

kakor tudi Delavskemu izobraževalnemu društvu, za mnogobrojno spremstvo k poslednjemu počitku in lepe vence, vsem gostilničarjem, ki so ga prijazno spremlili in svetili, izreka najiskrenejšo zahvalo

Marija Rabič,

soproga.

(660)

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kržišnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Otresena jabelka za mošt,

debela in drobna, v večjih količinah, se kupujejo. — Oddajajo naj se od 18. septembra na vseh postajah od Ljubljane do Trbiža. — Ponudbe, če le mogoče, za cele vagone. — Skupovalci se vsprejmejo. (645—6)

ALOJZIJ MAYER v Šiški pri Ljubljani.

UMRLE SO:

6. sept.: Fran Luks, bivši branjevec, 66 let, Stari trg št. 9, za jetiko.

7. sept.: Marija Peterca, delavčeva hči, 11 mes., Kurja vas št. 16, za božjastjo. — Josip Avbelj, pekovskega pomočnika sin, 2 1/2 leta, Poljanska cesta št. 47, za katarom v črevesu. — Angela Jamnik, krojačeva hči, 15 mes., Kurja vas št. 16, za jetiko. — Josip Rabič, krčmar, 68 let, Krakovski nasip št. 4, za oslabljenjem.

8. sept.: Antonija Jurša, železniškega paznika žena, 26 let, Cerkvena ulica št. 11, za krčem.

V deželnej bolnici: 5. sept.: Peter Jelovčan, dninarjev sin, 16 dni, za katarom v želodci. — Reza Kern, delavčeva žena, 35 let, za vodenico.

6. sept.: Leopold Wein-gerl, vratar, 36 let, za jetiko. 7. sept.: Antonija Ulčar, kajžarjeva hči, 15 mes., za vodenico v glavi.

VIZITNICE

priporoča

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotlačnicah knjiga:

Zlatorog.

Planinska pravljica

spisal

R. Baumbach.

Z dovoljenjem pisateljev in založnikovim preložil ANTON FUNTEK.

Cena elegantno vezani knjižici 2 gld.

Anton Funtek, dobro poznat po svojih izvornih pesniških proizvodih, podaril je slovenskemu narodu s svojim prevodom Baumbachove poezije „Zlatorog“, ki se je kot pravljica do današnjega dne ohranila pri vseh pastirjih v dolih triglavskega pogorja, prekrasno darilo. Knjižica, kaj bogato in najlepše opremljena, bode gotovo vse rodoljube zelo obradostila, ki imajo srce in smisel za ta pesniški umotvor, čegar dejanje se vrši na našem romantičnem Gorenjskem.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.

351—13)

V nedeljo 12. septembra na novem strelišči neprekljicljivo le jedenkrat velik brilanten

umeteljni ogenj,

kateri užge osobno

c. kr. dvorni pirotehnik

ANT. STUWER

z Dunaja.

Umeteljni ogenj sestoji iz štirih prizorov, mej njimi velik končni prizor:

Napolj z bluvanjem Vezuva,

prav na konci bode pa velik

zvezdni raketni šopek,

sestoji iz 400 raket.

Pred prvim in mej posamičnimi prizori vzleti v zrak več raket največkratnejših barv.

Popoldne ob 5. uri

VELIK PROMENADNI KONCERT,

kateri izvaja

godba 17. peš-polka baron Kuhn.

Pri dvomljivem vremenu bode gotovo umeteljni ogenj, samo pri odločno deževnem vremenu se bode preložil na prvi lep dan in v tem slučaju že kupljeno ustopnice ostanee veljavne. (659—1)

Cena prostorom: Sedež s številko, ustevši ustopnino za koncert, 80 kr.; prostor za stoječe 30 kr. Za otroke in vojake od narednika niže 15 kr.

Sedeži s številkami dobivajo se od danes v sladčičarji gospoda Rudolfa Kirbisch-a.

Začetek umetelnega ognja ob 1/2 8. uri.

J. & S. KESSLER v BRNU, MORAVSKO,

Ferdinandove ulice št. 22,

— razpošiljata po poštne povzetki: —

10 metrov kašmira, črnega, barvastega, dvojne širokosti	gl. 4	—
10 metrov trinitnika, težke baže I ^a gl. 3.50, II ^a	2	80
10 metrov kalmuka, najnovejši vzorec, najtežje baže	3	—
10 metrov barhanta za obleko, najlepši vzorec, najtežje baže	3	60
10 metrov blaga za nočne suknje, križasto, lep vzorec	2	50
3 1/4 metra blaga za moške obleke za zimo, modno	3	75
3 1/4 metra blaga za moške obleke, tudi za ženske dež. plašče, fino	5	—
1 ostanek (10 do 12 metrov) posobne preproge, jako trajna	3	50
1 jute-zastor, turški vzorec, cel	2	30
1 jute-garnitura, 1 namizni prt, 2 posteljni odeji	3	50
1 rips-garnitura, 1 namizni prt, 2 posteljni odeji	4	50
1 prešita odeja, težke baže, srednje velikosti gl. 2.50, velika	3	—
1 platnena rjuha, 2 metra dolga	1	50
1 slamnača, 2 metra dolga	—	90
1 kos kanafasa, 30 Dunajskih vatlov	5	20
1 kos damast-gradla, 30 Dunajskih vatlov, I ^a gl. 7.50, II ^a	5	20
3 namizni prt, 1 1/4, platnени, beli, rudeči, modri rumeni gl. 2.—, 3/4	1	—
6 prticev, 1/4, platnени	1	20
6 otirač iz platnenega damasta z resami	1	80
6 otirač, platnениh, z rudečimi kraji	1	20
6 otirač za brisanje kozarcev, platnene, II ^a 60 kr., iz belega platna I ^a	1	—
12 žepnih ropcev, obrob., z barv. kraji za gospode, gl. 1.20, za dame	1	—

Cenilniki in vzorci zastonj in franko.

Neugajajoče blago se brez ugovora nazaj vzame.

*) Častitj duhovščini in drugim zaupanja vrednim osobam tudi brez poštne povzetja. (642—3)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.